

Lesní pěšinku dál křížovala neúnavná mravenčí dálnice.
Když pozorněji prozkoumal okolí auta, objevil nezřetelné,
ale čerstvé otisky pneumatik.

Teprve když Sam Berger usedl za volant a začal překračovat
všechny myslitelné rychlostní limity, dopadla na něho pravda
drtivou silou.

Molly Blomová je pryč.

Ti grázlové ji unesli.

40/

Není nic než tma.

Dlouhou dobu to tak trvá. Ale v jednu nezřetelnou chvíli se
v nesmírné nicotě začnou vyjevovat věci. Po prvních drobných
jiskřičkách následuje Velký třesk. Všechno je najednou
poznatelné. To, co si nedá pokoj a neustále dotírá.

Chodba.

Míhotavé světlo z pootevřených dveří.

Nelítostná tvář.

Nárameníky vytetované do svalnatých ramenou.

Žhoucí lože.

Souložící dvojice.

Rudý neonový nápis za oknem.

Někdo ji uvrhne přímo do žáru.

V tu chvíli se probudí. Cítí, jak se jí otevřely oči. Nejzřetel-
něji si uvědomí infuzní stojany, z každé strany postele jeden,
v každé paži jehla. Tohle vidí, cítí.

Ocitla se v jiném světě, ponořeném světě, do kterého po-
malu, ale jistě protekla. Není to ten vnější svět, který zná. Ten-
hle tvoří spíš čas než prostor.

Atlantida na dně moře.

Pokouší se vzchopit, přijít na to, kde se asi nachází. Co se
odehrálo.

V kratičkých záblescích se jí vybavují vzpomínky.
Ochromující procházka po městských jatkách.

Vypnula mobilní telefon.

Samota v Bastmoře.

Sestupuje po schodech do tmy.

Silný reflektor.

Bolest, když jí světlo vystřelí do očí.

Bodnutí do krku.

Vrávoravé, mechanické kroky.

A pak už nic.

Někdo se jí zmocnil. Unesl ji. Někdo ji uložil do postele v dal-
ším sklepě a zavedl jí do rukou infuzi.

Proč? Jaký to může mít smysl?

Jednu myšlenku nedokáže vyhnat z hlavy: Myrina.

U nohou postele se pohybují postavy, zastřené. Vidí obrysy,
siluety bez tváře. Stalo se jí něco s očima? Prudce zamrká, nic
se nezmění.

Někdo sedí vedle ní na židli, tvář se ukrývá v jejím slepém
úhlu, mimo dosah zorného pole. Ten někdo Molly drží za ruku.

„Ne,“ pronese jí tlumený ženský hlas u ucha. „S očima nic
nemáš, Molly.“

Pokusí se otočit hlavu, aby zjistila, kdo to mluví. Nejde to. Na
ženu nedohlédne.

Copak jí čte myšlenky? Pronesla je Molly nahlas?

Kolik jich je? Vágní pohyb před pelestí pokračuje. Pokusí se
postavy spočítat. Musí být nejméně tři. Tři osoby, které se jí ne-
daří rozeznat.

Určitě se jí něco stalo se zrakem.

„Všechno je to jen dočasné, Molly,“ pokračuje hlas. „Přejde
to. Potřebujeme tě. Potřebujeme to, co nechceš prozradit.“

Marně se pokusí zaostřit, cíleně zaměřit zrak. Nejde jí to.
Cítí, jak jí oči bloudí, trhaně se pohybují jako při REM spánku,
jenže Molly bdí.

Žena mluví klidným hlasem dál: